

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Šárkou Hájkovou ve věci žalobkyň:
a) J ■■■ B ■■■, nar. ■■■ a c) P ■■■ I ■■■, nar. ■■■, bytem ■■■, obě zastoupeny Mgr. Michaelou Kopeckou, advokátkou se sídlem Krkonošská 17, 120 00 Praha 2, za účasti: **Povodí Vltavy, státní podnik**, IČ 708 89 953, se sídlem Holečkova 106/8, 150 00 Praha 5 – Smíchov, zastoupen JUDr. Vladanou Tikalovou, advokátkou se sídlem Jeremenkova 88, 140 00 Praha 4, o **vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí**,

t a k t o :

- I.** Žaloba na nahrazení rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Praha-západ, ze dne 27.8.2014, č.j. V-6615/2014-210, **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně a) a žalobkyně b) jsou **povinny** zaplatit účastníku na náhradě nákladů řízení 16.456,- Kč, a to společně a nerozdílně do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně účastníka.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se domáhali vydání rozhodnutí, jímž by soud zrušil rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště Praha-západ (dále jen „katastrální úřad“) ze dne 27.8.2014, č.j. V-6615/2014-210 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a rozhodl o povolení vkladu vlastnického práva k pozemkům p.č. ■■■, p.č. ■■■, p.č. ■■■ a p.č. ■■■

v k.ú. [redacted] (dále jen „pozemky“), vyznačených na geometrickém plánu č. [redacted] [redacted] (dále jen „geometrický plán“) ve prospěch žalobců. Rozhodné skutečnosti spatřovali žalobci v tom, že jim bylo 28.8.2014 doručeno napadené rozhodnutí katastrálního úřadu, kterým byl zamítnut jejich návrh na vklad vlastnického práva k pozemkům, jež byly vydány na základě soudních rozhodnutí v restitučním řízení, konkrétně na základě rozsudku Okresního soudu Praha-západ č.j. 9 C 14/2009-551 ze dne 1.8.2013, ve znění rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 28 Co 5/2014-614 ze dne 30.1.2014 (dále jen „rozhodnutí soudu o restitučním nároku“). Katastrální úřad odůvodnil své rozhodnutí tím, že pozemky vydané žalobcům podle zákona č. 229/1991 Sb. (dále jen „zákon o půdě“) zasahují svou polohou do pozemků, jež katastrální úřad specifikuje v odůvodnění rozhodnutí, které jsou ve vlastnictví osob, jež nebyly účastníky soudního řízení, ve kterém bylo rozhodnuto o restitučním nároku žalobců. Dle katastrálního úřadu tak není splněna podmínka pro provedení navrhovaného vkladu vlastnického práva stanovená v § 17 odst. 4 věta druhá zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (dále jen „katastrální zákon“). Tj. rozhodnutí, které je podkladem pro vklad, není závazné pro osoby, v jejichž prospěch je právo v katastru nemovitostí dosud zapsáno. Žalobcům byly pozemky vydány podle zákona o půdě, dle jehož § 5 odst. 3 je povinná osoba povinna s nemovitostmi až do jejich vydání oprávněné osobě nakládat s péčí řádného hospodáře, a ode dne účinnosti zákona o půdě nemůže tyto věci, jejich součásti a příslušenství převést do vlastnictví jiného. Takové právní úkony jsou neplatné. Zákon o půdě však vymezuje jako účastníky restitučního řízení pouze osoby povinné a osoby oprávněné. Vlastníky nemovitostí, kteří k nim nabyli vlastnické právo v rozporu s uvedeným § 5 odst. 3 zákona o půdě, tak kontext zákona o půdě vylučuje z účastenství v restitučním řízení. Z porovnání textu § 17 odst. 4 věty druhé katastrálního zákona a § 5 odst. 3 zákona o půdě tedy podle názoru žalobců plyne rozpor mezi oběma uvedenými zákonnými normami. Další důvod pro vyhovění žalobě spatřovali žalobci v tom, že pochybením katastrálního úřadu došlo k tomu, že nebyl zaznamenán faktický a správný průběh hranic mezi pozemky. Katastrální úřad neopravil hranice pozemků, přestože k tomu obdržel podnět znalkyně ing. Soukupové, pokud by tak učinil, tak by se podklady pro zápis vlastnického práva žalobců nedostaly do kolize se zápisy ve prospěch jiného subjektu. Za těchto okolností považují žalobci svůj návrh na vklad vlastnického práva k nemovitostem ve výše uvedené věci za návrh po právu a mají za to, že rozhodnutím katastrálního úřadu, jakožto správního orgánu, byli dotčeni na svých právech.

Účastník se vyjádřil k žalobě tak, že navrhl její zamítnutí s tím, že se zcela ztotožňuje s důvody, pro které katastrální úřad zamítl návrh žalobců na vklad vlastnického práva k pozemkům. Dále účastník argumentoval tím, že se geometrický plán nezakládá do sbírky listin, jde pouze o součást technické dokumentace. Předmětný geometrický plán byl podkladem pro rozdělení pozemků, nikoliv podkladem pro provedení opravy geometricko-polohových určení. K té by mohlo dojít pouze tehdy, když by byl ke geometrickému plánu připojen protokol obsahující souhlas všech dotčených subjektů s důvody opravy údajů v katastru nemovitostí a s jejím provedením, což nikdy nenastalo. Pouze na základě samotného geometrického plánu proto nelze vydat žalobci požadované rozhodnutí, tj. katastrální úřad postupoval správně a podle názoru účastníka za popsanych okolností nemůže situaci v tomto řízení změnit svým rozhodnutím ani soud, za tímto účelem by žalobci museli postupovat jiným způsobem.

Katastrální úřad se k žalobě vyjádřil obdobně jako v napadeném rozhodnutí (viz. níže) a doplnil, že skutečnosti potřebné pro povolení vkladu zkoumá katastrální úřad s účinností k dni podání návrhu, přičemž v případě listin odůvodňujících návrh žalobců na vklad (tj. rozhodnutí o restitučním nároku, spolu s připojeným geometrickým plánem) nebyly splněny

náležitosti těchto listin pro povolení vkladu podle katastrálního zákona. hranice pozemků, určených geometrickým plánem, jež je nedílnou součástí soudních rozhodnutí, totiž neodpovídají katastrálnímu operátu účinnému po dni 20.6.2011. Požadovaný zápis proto nelze technicky provést, neboť katastrální úřad by tak založil duplicitní vlastnictví, což je nepřipustné.

Na základě shora uvedených skutečností dokládajících splnění podmínek pro posouzení opodstatněnosti podané žaloby a po ověření, že žaloba je dle § 241 odst. 1 občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“), ve spojení s § 18 odst. 5 katastrálního zákona, včasná, přistoupil soud k posouzení věci samé.

Ze spisu vedeného Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Praha-západ, pod sp. zn. V-6615/2004-210 soud zjistil, že dne 28.5.2014 podali žalobci návrh na vklad vlastnického práva k pozemkům. Přílohu návrhu na vklad tvořila soudní rozhodnutí o restitučním nároku, spolu s neoddělitelně připojeným geometrickým plánem. Geometrický plán byl zpracován 18.6.2010 ing. Evou Soukupovou, s vyznačeným souhlasem katastrálního úřadu dne 16.8.2010, č. 1514/2010.

Katastrální úřad následně rozhodnutím, s poukazem na ustanovení § 17 odst. 4 ve spojení s § 18 odst. 1 katastrálního zákona návrh na vklad zamítl. V odůvodnění uvedl, že pozemky byly odděleny geometrickým plánem od pozemku parc. č. ■■■■■, který je zapsán v katastru nemovitostí pro k.ú. ■■■■■ na LV č. ■■■■ ve vlastnictví České republiky, s právem hospodaření pro účastníka (dále jen „pozemek účastníka“). Zápis pozemků a jejich zákres do katastru nemovitostí nelze realizovat, neboť v roce 2011 byla provedena obnova katastrálního operátu, platná ode dne 10.6.2011, čímž se dosavadní katastrální operát stal neplatným. Pozemky, po srovnání s katastrální mapou platnou ke dni podání návrhu na vklad, svou polohou zasahují do pozemku účastníka, stejně tak jako dalších subjektů.

Z rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 1.8.2013, č.j. 9 C 14/2009-551, spolu s připojeným geometrickým plánem, z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30.1.2014, č.j. 28 C 5/2014-614, a z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.3.2014, č.j. 3 Aps 6/2013-33, bylo zjištěno, že bylo rozhodnuto, že žalobci jsou spoluvlastníky pozemků, vyznačených dle geometrického plánu, který byl k rozhodnutím o restitučním nároku neoddělitelně připojen. Nejvyšší správní soud následně zamítl kasační stížnost žalobců proti rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 19.9.2013, č.j. 46 A 27/2013-79 (když v tomto řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu byl žalovaným Katastrální úřad pro Středočeský kraj s tím, že dle žalobců nebyl katastrálním úřadem nesprávně proveden záznam jejich vlastnického práva k nemovitostem, u nichž bylo rozhodnuto o oprávněnosti jejich restitučního nároku, s poukazem, že tyto nemovitosti jsou evidovány ve vlastnictví jiných subjektů, jež nebyly účastníky restitučního řízení, a záznamy katastru nemovitostí tak nenavazují) s odůvodněním, že otázku vlastnictví sporných pozemků vůči jejich „evidovaným“ vlastníkům je třeba řešit prostřednictvím žaloby na určení vlastnictví.

Ze sdělení ze dne 30.8.2010 bylo zjištěno, že geometrický plán byl katastrálním úřadem potvrzen 16.8.2010.

Z vyjádření ze dne 9.9.2014 soud zjistil, že katastrální úřad ve vztahu k námitkám ohledně napadeného rozhodnutí mimo jiné sděloval, že obnova katastrálního operátu byla provedena v souladu s „převodními“ listinami a s k nim připojeným geometrickým plánem č. 511-135/1999.

Ze znaleckého posudku ze dne 12.1.2010, č. 98-15/2009, a z jeho dodatku ze dne 22.8.2010 bylo zjištěno, že dle zpracovatelky, ing. Evy Soukupové, byly pozemky nově utvořeny oddělením od pozemku parc. č. ■■■■■, podle geometrického plánu, přičemž tyto pozemky a pozemek č. ■■■■■ jsou totožné s částmi pozemku p.č.k. ■■■■■, citovaného ve směnné smlouvě ze dne 26.3.1955.

Z protokolu o vytýčení hranic pozemků k posudku č. 98-15/2009, soud zjistil, že jej vypracovala ing. Eva Soukupová s tím, že se týká hranic pozemků oddělených z pozemku parc. č. ■■■■■, vlastníci a osoby oprávněné k dotčeným pozemkům byly s tímto vytýčením seznámeni a byli seznámeni i s tím, že údaje katastru nemovitostí mohou být zpřesněny podle výsledků tohoto vytýčení jen na základě geometrického plánu a souhlasného prohlášení o shodě vlastníků o průběhu hranic.

Z dopisu ze dne 18.6.2010 bylo zjištěno, že ing. Eva Soukupová podala katastrálnímu úřadu podnět na opravu chybných údajů katastru mimo jiné s tím, že geometrické a polohové určení hranic pozemků sousedících s pozemkem č. ■■■■■ (podle předtím zpracovaných geometrických plánů) neodpovídá platnému GFU dle katastru. Jmenovaná poukazuje na vyznačení hranic v terénu, na neprovedení změny příslušných lomových bodů a také na reálné posunutí bodů v terénu.

Z dopisu katastrálního úřadu ze dne 26.7.2017 soud zjistil, že katastrálnímu úřadu byla dne 23.6.2010 předložena žádost o potvrzení geometrického plánu, jejíž součástí byl podnět na opravu chybných údajů katastru dle vyhlášky č. 26/2007 Sb. ze dne 18.6.2010. Katastrální úřad v rámci řízení o potvrzení geometrického plánu oznámil vyhotoviteli geometrického plánu, že jeho podnět bude posouzen a případně zohledněn při tvorbě digitální katastrální mapy přepracováním souboru geodetických informací v katastrálním území ■■■■■. Geometrický plán byl ke dni 16.8.2010 potvrzen a do vyhlášení platnosti nové katastrální mapy v digitální podobě nebyl předložen s příslušnými listinami k zápisu do katastru nemovitostí. Znalecký posudek č.98-15/2009 vyhotovený dne 22.8.2010 nebyl součástí žádosti o potvrzení geometrického plánu, a tedy nebyl ani součástí dokumentace výsledků šetření a měření pro vedení a obnovu souboru geodetických informací. Vzhledem k této skutečnosti nemohl být výše uvedený znalecký posudek podle názoru katastrálního úřadu zohledněn při tvorbě digitální katastrální mapy. Obnova katastrálního operátu přepracováním souboru geodetických informací do digitální podoby byla provedena odborem obnovy katastrálního operátu Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj podle § 63 vyhlášky č. 26/2007 Sb. a dle bodu č. 1.3.2 a bodu č. 6 Návodu pro obnovu katastrálního operátu a převod ze dne 20.12.2007 č.j. ČÚZK 6530/2007-22 (dále jen „návod“). Předmětem obnovy operátu byla analogová katastrální mapa vedená v gusterberském souřadnicovém systému v měřítku 1:2880. Při obnově katastrální mapy přepracováním posoudil katastrální úřad všechny předchozí výsledky zeměměřických činností včetně výše uvedeného podnětu na opravu chyby, které byly obsahem dokumentace výsledků šetření a měření pro vedení a obnovu souboru geodetických informací, a postupoval v souladu s § 63 odst. 4 katastrální vyhlášky a s bodem č. 6.2.8.1 návodu, které stanoví, že souřadnice podrobných bodů polohopisu katastrální mapy obnovované přepracováním se získají: a) převzetím z registru souřadnic, b) výpočtem podle bodu č. 4.3.5.1.1 návodu z výsledků dřívějšího geodetického nebo fotogrammetrického určení polohopisu v S-JTSK nebo v původním souřadnicovém systému, ve kterém bylo provedeno číselné zaměření, c) výpočtem podle bodu č. 4.3.5.1.1 návodu z výsledků měření dokumentovaných v ZPMZ v místním souřadnicovém systému transformací na identické body zaměřené v S-JTSK, d) vektorizací rastrových obrazů

základních podkladů, přičemž přednost se dle bodu č. 6.2.8.1 návodu podle sdělení katastrálního úřadu dává zpravidla způsobům v uvedeném pořadí. Platnost přepracované katastrální mapy byla vyhlášena ke dni 10.6.2011.

Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 23.5.2017, Pl. ÚS 10/16, byl zamítnut návrh na zrušení části zákona, a to § 17 odst. 4 věty druhé katastrálního zákona s tím, že podle katastrálního zákona je poskytována ochrana osobě, která uskutečnila právní jednání v důvěře ve skutkový stav potvrzený údaji z veřejné evidence, tj. katastru nemovitostí. Pokud existuje nesoulad mezi zapsaným a skutečným stavem, tak je podle názoru Ústavního soudu na místě použít prostředky k nápravě podle § 985 a § 986 zákona č. 89/2012, občanský zákoník (dále jen „o. z.“).

Soud při zjištění a hodnocení pro rozhodnutí potřebného skutkového stavu naopak nevycházel z listinných důkazů předložených žalobci, a to z: dopisu ze dne 9.2.2009, dopisu ve věci nepotvrzení geometrického plánu č. 794-69/2008, dopisu ze dne 2.9.2009, geometrického plánu ze dne 15.1.2009, dopisu ze dne 27.1.2009, sdělení ze dne 30.12.2008, dopisu ze dne 14.1.2010, publikace dat ISKN tisk, geometrického plánu ze dne 5.3.2007 č. 13/2007 a publikace dat ISKN tisk, neboť obsah těchto listin je bez jakéhokoliv vlivu na skutečnosti rozhodné pro posouzení nyní projednávaného návrhu.

Soud již nedoplnil dokazování výsledkem ing. Soukupové, výsledkem příslušného pracovníka katastrálního úřadu, který měl za úkol vyřešit podnět Ing. Soukupové a ani znaleckým posudkem na porovnání geometrického plánu se stávajícími katastrálními hranicemi pozemků, včetně popisu případně zjištěné kolize hranic, neboť výše popsány důkazními prostředky byl skutkový stav jednoznačně a nepochybně zjištěn v rozsahu potřebném pro rozhodnutí v tomto řízení. Další dokazování by bylo již nadbytečné a v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení by pouze prodloužilo jeho délku a zvýšilo náklady řízení.

Při právním posouzení věci vycházel soud z § 17 odst. 2 písm. b) katastrálního zákona, dle něhož zkoumá ve vkladovém řízení katastrální úřad u vkladové listiny, která je veřejnou listinou, zda její obsah odůvodňuje navrhovaný vklad.

Dále soud vycházel z § 985 o. z., podle kterého není-li stav zapsaný ve veřejném seznamu v souladu se skutečným právním stavem, může se osoba, jejíž věcné právo je dotčeno, domáhat odstranění nesouladu; prokáže-li, že své právo uplatnila, zapíše se to na její žádost do veřejného seznamu. Rozhodnutí vydané o jejím věcném právu působí vůči každému, jehož právo bylo zapsáno do veřejného seznamu poté, co dotčená osoba o zápis požádala.

Ze spisové dokumentace vyplynulo, že pozemky (tak jak jsou vymezeny soudními rozhodnutími o restitučním nároku, spolu s geometrickým plánem) zasahují svou polohou do pozemku parc. č. [REDAKCE] a účastník je zapsán v katastru nemovitostí jako vlastník tohoto pozemku.

V řízení bylo dále jednoznačně a nepochybně prokázáno, že geometrický plán, jenž je nedílnou součástí soudních rozhodnutí o restitučním nároku žalobců, byl katastrálním úřadem potvrzen před datem, od kterého vstoupila v platnost katastrální mapa přepracovaná v důsledku digitalizace. Rovněž bylo jednoznačně prokázáno, že pokud byl v době před provedením digitalizace, stejně tak jako v době před vydáním soudních rozhodnutí o restitučním nároku, namítán nesoulad do katastru nemovitostí zapsaného geometrického

a polohového určení hranic pozemků sousedících s pozemkem č. [REDAKCE] s faktickým průběhem těchto hranic, tak katastrálnímu úřadu nebyl v té době předložen ani znalecký posudek ze dne 12.1.2010, č. 98-15/2009, ve znění dodatku ze dne 22.8.2010, ani nový geometrický plán ve smyslu protokolu o vytýčení hranic pozemků k posudku č. 98-15/2009 a ani souhlasné prohlášení o shodě vlastníků o průběhu hranic.

Geometrický plán tedy nebyl žádným způsobem vyžadovaným právním řádem změněn a po datu vstupu digitalizace v platnost (10.6.2011), které navíc o cca dva a půl roku předcházelo datu vyhlášení rozhodnutí o restitučním nároku, je bez dalšího nezbytné vycházet z údajů podle katastrální mapy platné ke dni podání návrhu na vklad práva žalobců do katastru nemovitostí.

Rozhodnutí o restitučním nároku jsou veřejnými listinami ve smyslu § 17 odst. 2 písm. b) katastrálního zákona, přičemž geometrický plán je jejich nedílnou součástí, tj. údaje v něm zapsané je třeba posuzovat jako podklad pro zápis práva žalobců do katastru nemovitostí. Pakliže v něm uvedené údaje nekorespondují s platnou katastrální mapou ke dni 28.5.2014 (a to, jak je popsáno výše, skutečně nekorespondují, naopak pozemky zasahují do pozemku účastníka), tak žalobcům nesvědčí žádný titul, jenž by byl způsobitelným podkladem pro vklad jejich vlastnického práva k pozemkům do katastru nemovitostí.

Jestliže žalobci navrhovali doplnit dokazování tak, aby bylo de facto nově zjištěno, zda faktické hranice pozemků korespondují s platnou katastrální mapou či nikoliv, a pokud ano tak v jakém rozsahu, tak takové zjištění je v nyní probíhajícím řízení irelevantní. Soud totiž, byť není vázán skutkovým stavem zjištěným katastrálním úřadem, rozhoduje podle skutečností účinných ke dni vydání napadeného rozhodnutí. A k tomuto datu žalobcům nesvědčí žádný právní titul ke vkladu jejich vlastnického práva v takovém rozsahu, jak se toho domáhají.

Popsaný nesoulad nebylo na místě řešit případným zrušením § 17 odst. 4 věta druhá katastrálního zákona, neboť, jak konstatoval Ústavní soud, je předmětnou situaci třeba řešit postupem podle § 985 a § 986 o. z..

Podkladem pro postup podle citovaného § 985 o. z. (za situace, kdy žalobci tvrdí, že zapsaný stav v katastru nemovitostí není v souladu se skutečným stavem) je výlučně rozhodnutí o věcném právu žalobců (jak ostatně konstatoval v odůvodnění shora popsaného rozhodnutí i Nejvyšší správní soud), které tito v současnosti, minimálně co do neurčené části pozemků, nemají k dispozici. Absenci takového rozhodnutí pak není možné v řízení podle části V. občanského soudního řádu jakkoliv nahradit.

Pokud katastrální úřad zamítl návrh na vklad vlastnického práva ve prospěch žalobců dle předložených rozhodnutí o restitučním nároku, tak postupoval zcela správně a v souladu se zákonem.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji v souladu s § 250i o.s.ř. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl dle § 142 odst. 1 o.s.ř. a přiznal úspěšnému účastníku náhradu nákladů za zastoupení, a to podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za čtyři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepsí vyjádření k žalobě, účast na dvou jednáních soudu) po 3.100,- Kč, dále za náhradu hotových

výdajů podle § 13 téže vyhlášky za čtyři úkony po 300,- Kč a náhradu za 21 % DPH, jejíž je zástupkyně účastníka plátkyní, ve výši 2.856,- Kč, tj. celkem 16.456,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze, prostřednictvím soudu zdejšího.

Nebude-li povinnost uložená tímto rozsudkem plněna dobrovolně, má účastník právo domáhat se jejího splnění prostřednictvím exekuce.

V Praze dne 31.7.2017

Mgr. Šárka Hájková v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Lud'ka Kotlantová